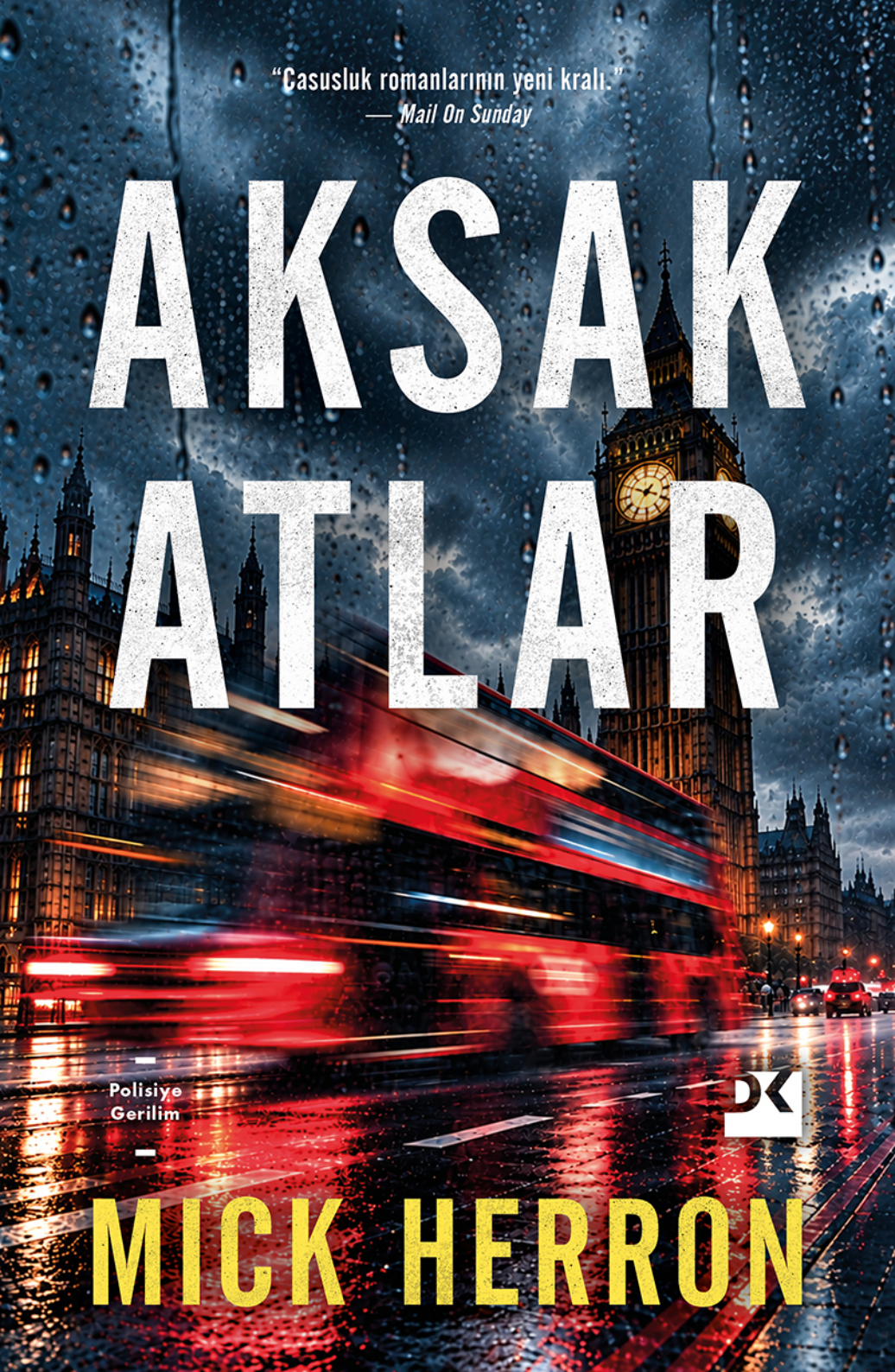
"Casusluk romanlarının yeni kralı."
— Mail On Sunday
AKSAK ATLAR
Polisiye
Gerilim
MICK HERRON

AKSAK ATLAR

Orijinal adı: Slow Horses
© 2010, Mick Herron
Yazan: Mick Herron
İngilizceden çeviren: Sıla Okur
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Aralık 2026 / ISBN 978-625-8593-83-9
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı
Sayfa uygulama: Taylan Polat
Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2
34310 Haramidere-İstanbul
Tel. (212) 412 17 00
Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Aksak Atlar

Mick Herron

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Sıla Okur

Doğan Kitap

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DA, SC, AJ ve RL anısına

bir pınar kayıp mumumu ateşböceğinin sevdiği gibi sevdiğim

John Berryman

1

River Cartwright'ın yarıştan kopup aksak atlara karışmasının hikâyesidir bu.

Salı sabahı saat sekiz yirmiydi ve King's Cross istasyonunu dolduranlar, O.B.'nin "diğerleri" dedikleriydi: "Gayrimuharip siviller, River. Barış zamanında gayet şerefli bir iş." Bir şerh düşmüştü. "Eylül 1914'ten beri barışta değiliz."

O.B.'nin anlatımı, River'ın zihninde bunu Roma rakamlarına dönüştürdü. MCMXIV.

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

Durdu, saatine bakıyormuş gibi yaptı ki bu hareket gerçekten saatine bakmasından ayırt edilemezdi. Yayalar, bir kayaya çarpıp yarılan sular gibi onun etrafında dönüp duruyor, cıklamaları ve tıslamalarıyla mutsuzluklarını belli ediyorlardı. Cılız ocak güneşinin vurduğu aydınlık bir alan olan en yakın çıkışta, siyah giysili iki işbitirici heykel gibi duruyordu; ağır silahları, 1914'ten bu yana çok şey görüp geçirmiş sivillerin dikkatini çekmiyordu.

İşleri bitirmek olan "işbitiriciler" nizamnameye uygun olarak geride duruyorlardı.

Hedef, yirmi metre ilerideydi. "Mavi gömlek altına beyaz tişört" diye tekrarladı River kendi kendine. Spider'ın robot resmine detaylar ekliyordu: genç, erkek, Ortadoğulu görünümlü; mavi gömleğin kolları kıvrılmış; siyah kot pantolon kaba ve yeni. İnsan bu amaç için yeni pantolon alır mı? Bu bilgiyi kenara iteledi; daha sonra sorulacak bir soruydu.

Hedefin sağ omzundaki sırt çantası kaymış, ağır belli ki. Aynı River'ınki gibi kulağında bir kablo, iPod da olabilir.

"Şahıs görüldü mü?"

River, sol eliyle sol kulağına dokunarak, manşetindeki düğmeye benzeyen bir şeye kısık sesle konuştu. "Görüldü."

Bir grup turist peronun etrafını doldurmuştu; valizlerini yerleştirme biçimlerinden, aynı kafileden oldukları anlaşılıyordu. River, gözünü hedefinden ayırmadan onların etrafından dolandı; hedef ise doğu yönünde, Cambridge'e giden trenlerin durduğu ek peronlara doğru ilerliyordu.

Kuzeye giden banliyö trenlerine göre genellikle daha tenha trenler.

Davetsiz görüntüler zihnine hücum etti: kilometrelerce uzanan kırık raylar boyunca dağılmış bükülmüş hurda metal. Hat boyunca alev almış, dikenlerine et parçaları takılmış çalılıklar.

O.B.'nin deyimiyle, "Şunu hiç unutma ki bazen en kötü ihtimal gerçek olur."

En kötü ihtimal son birkaç yılda katlanarak artmıştı. Bilet gişesinde duran iki ulaşım polisi hedefe hiç takılmayıp River'ı süzdü. Yaklaşmayın, diye içinden uyardı. Sakın yanaşmayın. Operasyonların çöküşü ayrıntılarda gizliydi. Dışarıdan duyulabilir bir münakaşa, hedefi ürkütecek başka herhangi bir şey istemiyordu.

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

Polisler kendi aralarındaki sohbete geri döndüler. River durakladı ve zihinsel olarak kendini toparladı.

River Cartwright adlı bu delikanlı ortalama boydaydı; sarı saçlı ve soluk tenliydi, çoğu zaman içe bakar gibi görünen gri gözleri, sivri bir burnu ve üstdudağında küçük bir ben vardı. Dikkatini topladığında, kaşları öyle bir şekilde çatılırdı ki yüzüne bakan şaşırdığını sanırdı. Bugün üzerinde mavi kot pantolon ve koyu renk bir ceket vardı. Ama o sabah ona görünüşünü sorsaydınız, saçlarından bahsederdi. Son zamanlarda bir Türk berberin müşterisi olmuştu, ense tıraşından sonra kulak kıllarını çakmakla yakarak alıyordu. Tabii hiç uyarmadan. River, berber koltuğundan bir kapı eşiği gibi aşınmış ve hırpalanmış bir halde kalkmıştı. Bugün bile hafif bir esinti kafa derisini gıdıklıyordu.

Gözlerini kırk metre ilerideki hedeften, özellikle de sırt çantasından ayırmadan tekrar mikrofona konuştu River. "Takip et. Ama çok yaklaşma."

En kötüsü trende bir patlamaysa, ikinci kötüsü peronda meydana gelen bir patlama olurdu. Yakın tarih, insanların en savunmasız zamanının işe giderken olduğunu göstermiştir. Bireyler zayıf oldukları için değil. Ama çok sayıda oldukları ve kapalı alanlarda tıkıldıkları için.

Siyah giyimli işbitiricilerin çok uzakta olmadıklarına güvenerek arkasına bakmadı.

River'ın solunda sandviççiler ve kahveciler; bir pub; bir börekçi vardı. Sağ tarafında uzun bir tren bekliyordu. Platform boyunca aralıklarla yolcular valizlerini kapılardan içeri sokarken, güvercinler de kirişler arasında gürültüyle uçuşuyordu. Hoparlörden talimatlar verildi ve River'ın arkasındaki kalabalık, bazı kişilerin kopup gelmesiyle daha da büyüdü.

Garlarda hep bu bastırılmış hareketlilik hissi olurdu. Kalabalık, patlamaya hazır bir bombaydı. İnsanlar şarapnelden ibaretti. Henüz bunun farkında değillerdi.

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

Hedef, bir grup yolcunun arkasında kayboldu. River sola kaydı ve hedef tekrar göründü.

Kahve dükkânlarından birinin önünden geçerken, orada oturan bir çift bir anısını canlandırdı. River dün bu saatlerde Islington'daydı. Terfi değerlendirmesi için, kamuoyunda bilinen bir kişi hakkında dosya tutması gerekiyordu: River'a verilen Gölge Kültür Bakanı, kısa süre sonra iki küçük felç geçirip Hertfordshire'da özel bir kliniğe yatırılmıştı. Yerine birinin atanması düşünülmemiş gibiydi, bu yüzden River kendi göbeğini kesip Leydi Di'yi iki gün boyunca gizlice takip etmişti: Ofis/spor salonu/ofis/şarap barı/ofis/ev/kahve barı/ofis/spor salonu... Bu yerin logosu bu anıyı tetikledi. O.B., kafasının içinde uyardı onu: "İşine. Bak. Aynı yer, uyar mı?"

Uyar.

Hedef sola doğru yürüdü.

"Potter'cı" diye mırıldandı River kendi kendine.

Üstgeçidin altından geçti ve o da sola döndü.

Bulaşık bezi gibi bozarık ve bulanık bir gökyüzünü kısaca başının üstünde gören River, ana salonun bitişiğinde 9, 10 ve 11 numaralı peronlara açılan hole yöneldi. Hogwarts Ekspresi'nin yanaştığı

9¾ numaralı peronun duvarından, bir bagaj arabasının yarısı dışarı taşmıştı. River içeri geçti. Hedef 10 numaralı peronda yürümeye başlamıştı.

Her şey hızlandı.

Etrafta pek insan yoktu; bir sonraki trenin kalkmasına on beş dakika vardı. Bir bankta oturmuş gazete okuyan bir adamdan başka kimse görünmüyordu. River hızını artırarak farkı kapattı. Arkasından gelen gürültünün tınısında bir değişim oldu; genel konuşmalar odaklanmış mırıltılara dönüştü ve işbitiricilerin dikkat çektiğini anladı.

Ama hedef arkasına bakmadı. Beyaz tişörtlü, mavi gömlekli, sırt çantalı hedef, son vagona binecekmiş gibi yürümeye devam ediyordu.

River yine kulaklığına konuştu. "Alın!" dedi ve koşmaya başladı. "Yere yat! Yat yere!"

Bankta oturan adam ayağa kalktı, ancak siyah giysili bir kişi tarafından yere indirildi.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

"Yat!"

İleride, iki adam daha vagonun tavanından hedefin yoluna atladı. O da dönünce, arkasında avucunun içiyle yat işareti yaparak yaklaşan River'ı gördü.

İşbitiriciler emirler yağdırıyordu:

At çantayı!

Çantayı yere at!

"Çantayı yere bırak" dedi River. "Ve diz çök."

"Ama ben..."

"At çantayı!"

Hedef, çantayı yere bıraktı. Bir el onu alıp götürdü. Diğer eller uzuvlarına yapıştı: hedef yere serildi, kolları ve bacakları açıldı, karolara bastırıldı, sırt çantası ise River'a uzatıldı. River çantayı artık boş olan bankın üzerine dikkatlice koydu ve fermuarını açtı.

Yukarıda, kirişlerin arasında bir otomatik mesaj dönmeye başladı. *Sayın Müfettiş Samms, operasyon odasında bekleniyorsunuz.*

Kitaplar, bir A4 defter, bir kalem kutusu.

Sayın Müfettiş Samms

İçinde peynirli sandviç ve elma bulunan bir plastik saklama kabı.

operasyon odasında

River yukarı baktı. Dudakları seğirdi. Gayet sakince konuştu:

bekleniyorsunuz.

"Üstünü arayın."

"Canımı acıtmayın!" Çocuğun sesi boğuk çıkıyordu: yüzü yere yapışmıştı ve başına silahlar doğrultulmuştu.

Hedef, diye hatırlattı River kendi kendine. Çocuk değil. Hedef.

Sayın Müfettiş Samms

"*Arayın* dedim!" Sırt çantasına döndü. Kalem kutusunun içinde üç tükenmezkalem ve bir ataş vardı.

operasyon odasında

"Temiz."

River kalem kutusunu banka bırakıp çantayı baş aşağı çevirdi. Kitaplar, defter, yerini şaşırmış bir kurşunkalem, cep boy bir paket mendil.

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

bekleniyorsunuz.

Yere saçıldılar. Sırt çantasını silkeledi. Ceplerinde hiçbir şey yoktu.

"Tekrar bakın."

"Temiz."

Sayın Müfettiş Samms

"Yahu biri kapatsın şunu be!"

Kendi sesinin nasıl panikle çıktığını fark edince ağzını sımsıkı kapattı. "Üstü temiz. Amirim."

operasyon odasında

River sırt çantasını ölü sıçan gibi tekrar silkeledi, sonra yere bıraktı.

bekleniyorsunuz.

İşbitiricilerden biri, yakasına takılı mikrofona, alçak ama telaşlı bir sesle konuşmaya başladı.

River, bekleyen trenin penceresinden birinin kendisine baktığının farkına vardı. Onu görmezden gelerek peronda koşmaya başladı.

"Amirim?"

Belli belirsiz bir alaycılık vardı.

Sayın Müfettiş Samms, operasyon odasında bekleniyorsunuz.

Mavi gömlek, beyaz tişört, diye düşündü River. Beyaz gömlek, mavi tişört mü?

Hızını artırdı. River turnikeyi atlarken bir ulaşım polisi davranacak oldu, ancak River polisin etrafından dolanıp ne dediği anlaşılmayan bir talimat bağırdıktan sonra son hızla ana perona doğru koştu.

Sayın Müfettiş Samms derken, güvenlik personeline yönelik kayıtlı mesaj yarıda kapatıldı. Onun yerini insan sesi aldı:

"Lütfen dikkat: Bir adli vaka nedeniyle istasyonu derhal tahliye ediniz. En yakın çıkışa yönelmeniz rica olunur."

İtler gelmeden en fazla üç dakikası vardı.

River'ın ayakları kendi kendilerine ilerliyor, hâlâ yürünebilecek gibiyken onu perona doğru itiyordu. Ama bütün trenlerden insanlar iniyordu, tren içindeki anonslar henüz başlamamış yolculukları aniden durdurmuştu ve panik her an patlak verebilirdi – kitlesel panik aniden baş gösterir hep, garlarda da havaalanlarında da. Britanya halkının soğukkanlılığı dillere destandır ama sık da görülmez.

Kulağına cızırtı doldu.

Hoparlörlerden de bir anons yükseldi: "Sakin bir şekilde en yakın çıkışa doğru ilerleyiniz. Bu istasyon kapatılmıştır."

"River?"

Kulaklığa bağırdı. "Ulan Spider! Salak herif, yanlış renkleri söyledin!"

"Ne diyorsun oğlum? Millet istasyondan akın akın çıkıyor..."

"Mavi gömleğin altına beyaz tişört. Öyle demedin mi?"

"Hayır, mavi tişörtün üstüne beyaz..."

"Siktir Spider ya!" River kulaklığını hırsla çıkardı.

Kalabalığın yeraltına gömüldüğü merdivenlere ulaşmıştı. Şimdi ise insan püskürüyordu adeta. Hâkim duygu sinirlilikti, ancak içinde başka fısıltılar da barındırıyordu: korku, bastırılmış panik. İnsan bazı şeyler sadece başkalarının başına gelir sanır. Çoğumuz için bunlardan birincisi ölümdür. Hoparlörden gelen ses bu inancı yavaş yavaş sarstı.

"Bu istasyon kapatılmıştır. Derhal en yakın çıkışa yöneliniz."

River'a göre metro, şehrin kalbiydi. Doğuya giden herhangi bir peron değil. Metro.

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

Tahliye edilen kalabalığı yararak ters yönde ilerlerken hırçın halleri umursamadı. *Yol açın.* Bunun etkisi çok az oldu. *Güvenlik. Yol açın.* Bu daha iyiydi. Yol açılmadı ama insanlar onu geri itmeyi bıraktılar.

İtlerin gelişine iki dakika. Bile kalmadı.

Merdivenlerin dibinde koridor genişliyordu. River köşeyi hızla dönüp daha geniş bir alana çıktı: duvarlara dizili bilet makineleri; kepenkleri indirilmiş, kuyrukları dağılan insan yığınlarına karışmış bilet gişeleri. Kalabalık azalmıştı bile. Yürüyen merdivenler durdurulmuştu; uyanıkların girmesini engellemek için kordonlar çekilmişti. Aşağıdaki peronlarda yolcu kalmamıştı.

Bir ulaşım polisi River'ın önünü kesti.

"İstasyonu tahliye ediyoruz. Duymadınız mı anonsu?"

"Ben istihbarattanım. Peronlar boş mu?"

"Nasıl istih...?"

"Peronlar boş mu dedim."

"Tahliye ediyoruz."

"Emin misin?"

"Bize verilen bilgiye göre..."

"Kamera kaydı var mı?"

"Elbette ki biz..."

"Göster."

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çevredeki sesler çekilmeye başladı; ayrılan yolcuların yankıları tavanlarda dalgalanıyordu. Ama başka sesler yaklaşıyordu: hızlı adımlar, fayans zemine sert vuran adımlar. İtler. River'ın durumu kurtarmak için fazla zamanı yoktu.

"Hemen."

Polis memuru duraladı ama River'ın aceleci tavrını –ki bunu fark etmemesi imkânsızdı– görerek omzunun üzerinden "Girilmez" yazılı bir kapıyı işaret etti. Ayak seslerinin sahibi ortaya çıkmadan önce River kapıdan geçip kayboldu.

Penceresiz küçük oda bacon kokuyor ve bir röntgencinin inine benziyordu. Döner bir sandalyenin karşısına ekranlar sıralanmıştı. Her biri düzenli olarak kırpışıp aynı sahnenin farklı açılarına odaklanıyordu: ıssız metro peronları. Bilimkurgu filmi klişesi gibiydi.

Arkasından gelen esintiyle polisin içeri girdiğini anladı. "Hangi peronlar hangi hattın?"

Polis memuru dörtlü gruplara işaret etti. "Kuzey. Piccadilly. Victoria."

River ekranları taradı. Her iki saniyede bir, bir kırpışma daha. Zemin, derinlerden gelen bir uğultuyla titredi.

"Bu ne şimdi?"

Polis memuru bakakaldı.

"Ne bu?"

"Metro trenidir."

"Çalışıyor mu?"

"İstasyon kapalı" dedi polis memuru, aptala anlatır gibi. "Ama hatlar açık."

"Hepsi mi?"

"Evet. Ama trenler durmaz."

Durmaları gerekmez.

"Hangisi geliyor?"

"Neyin..."

"Trenin ulan, neyin olacak, hangi peron?"

"Victoria. Kuzey yönünde."

River kapıdan fırladı.

Ana istasyona dönen merdivenlerin başını kesmiş kısa boylu, esmer bir adam kulaklıkla konuşuyordu. River'ı görünce ses tonu birdenbire değişti.

"Burada."

Ama River orada değildi. Bariyeri atlayıp en yakın yürüyen merdivenin tepesine ulaşmış, güvenlik bandını hızla çekip hareketsiz merdivenleri ikişer ikişer atlayarak aşağı iniyordu.

Alt kat ürkütücü derecede boştu. Yine o bilimkurgu havası.

Metro trenleri kapalı istasyonlardan çok yavaş geçiyordu. Tren, büyük ve ağırkanlı bir hayvan gibi, gözlerini ona dikmiş perona yanaşırken, River da ıssız perona ulaştı. Ne de çok gözü vardı sahiden. River, canavarın karnına hapsolmuş bakışların hepsini üzerinde hissetti; uçtaki çıkışta belirmiş perona doğru bakarken, tüm gözler onun üzerindeydi.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Beyaz gömlek. Mavi tişört.

River koştu.

Bir başkası da arkasından koşarak onun adını sesleniyordu, ama bunun bir önemi yoktu. River bir trenle yarışıyordu. Yarıştığı gibi kazanıyordu da – başa baş gelmiş hatta onu geçiyordu; içinde büyüyen dehşetin dip dalgası gibi kabaran mekanik uğultusu kulaklarındaydı. Camlara vuranları duyabiliyordu. Makinistin ona dehşetle baktığının ve raylara atlayacakmış gibi düşündüğünün farkındaydı. Ama River kimsenin ne düşündüğüne karışamazdı; sadece elinden geleni yapabilirdi, o da peronda tam bu hızda koşmaktı.

İleride, mavi tişörtlü, beyaz gömlekli bir başkası da elinden gelen tek şeyi yapıyordu.

River'ın bağırmaya yetecek nefesi kalmamıştı. Nefesi ancak koşmaya yetiyordu ama yine de olacak gibiydi...

Neredeyse oluyordu. Az daha olacaktı. Arkasında adı tekrar haykırıldı. Arkasında metro treni hızlanıyordu.

Makinist kabininin ense kökünde olduğunun farkındaydı hedefe beş metre kala.

Çünkü hedef buydu. Hedef hep bu olmuştu.

Ve aralarındaki mesafenin hızla daralması, onun ne kadar genç olduğunu gösterdi: On sekiz yaşında mıydı? On dokuz mu? Siyah saçlar. Esmer ten. Ve beyaz gömleğin altında mavi bir tişört – ulan Spider! – ve gömleğinin düğmeleri açıldığında içinde yüklü bir kuşak...

Tren hedefle aynı hizaya geldi.

River, bitiş çizgisini kendine çekebilecekmiş gibi kolunu uzattı.

Arkasındaki ayak sesleri yavaşladı ve durdu. Birisi küfretti.

River hedefi neredeyse tutmuştu – yarım saniyesi kalmıştı. Ama neredeyse tutmak yeterli değildi.

Hedef, kuşağındaki bir kordonu çekti. Ve olanlar oldu.

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

I

Slough House

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

2

Önce açıkça adını koyalım: Slough House, Slough bölgesinde değil, bir ev de değil. Ön kapısı, Finsbury semtindeki işhanlarının arasında, tozlu bir girintide gizlenmiş durumda ve Barbican Metro İstasyonu'na çok yakın. Solunda, eskiden gazete bayisi olan, şimdi ise DVD kiralama işinin de geliştiği bir bakkal/içki büfesi; sağında ise vitrinleri sürekli kalın kırmızı bir perdeyle örtülü New Empire Çin restoranı bulunuyor. Daktilo ile yazılıp camına yapıştırılmış mönü zamanla sararmış ama asla değiştirilmiyor; sadece keçeli kalemle düzeltmeler yapılıyor. Eğer büfenin hayatta kalmasının anahtarı çeşitlendirme olduysa, New Empire lokantasının uzun vadeli stratejisi de küçülmedir; mönüsünden yemekler tombala kartında sayı kapatır gibi düzenli olarak çıkarılır. Jackson Lamb'in iddiasına göre, New Empire'ın mönüsünde sonunda kala kala yumurtalı pilav ve tatlı-ekşi domuz yahnisi kalacaktır. Bütün servis kalın kırmızı perdelerin ardında yapılıyordu, çeşit azlığı milli sırmış gibi.

Dedik ya, ön kapısı bir girintinin içine gizlenmiş durumda. Yıpranmış siyah boyası yoldan sıçrayan zifosla lekelenmiş ve üstündeki dar pencere içeri doğru dürüst ışık geçirmiyor. Boş bir süt şişesi, kapının gölgesinde o kadar uzun süre kaldı ki, şehir yosunları onu kaldırıma yapıştırdı. Kapıda zil yok ve posta kutusu iyileşmiş bir çocukluk yarası gibi: Posta gelecek olsa ki asla gelmez, kapağını zorlasa bile içeri giremez. Kapı göstermelik bir şeymiş gibi, varoluşunun tek nedeni dükkân ve restoran arasında bir tampon bölge oluşturmak. Gerçekten de, karşıdaki otobüs durağında günlerce oturabilirsiniz ve hiç kimsenin o kapıyı kullandığını görmezsiniz. Ancak, karşıdaki otobüs durağında uzun süre oturursanız, varlığı-

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

nızın dikkat çektiğini fark edersiniz. Yanınıza iriyarı, muhtemelen sakız çiğneyen bir adam oturabilir. Sırf varlığıyla kalk git der adeta. Üzerinde bastırılmış bir şiddet havası var, uzun süredir içinde biriktirdiği kin nerede açığa çıkacakmış diye artık düşünmüyor ve siz gözden kaybolana kadar sizi izleyecek.

Bu arada, gazete bayisine girenin çıkanın ardı arkası kesilmiyor. Ve kaldırımlarda her zaman bir hareketlilik var; insanlar telaşlı telaşlı o yöne bu yöne gidiyorlar. Kaldırım süpürme aracı ağır ağır ilerliyor, dönen fırçaları izmaritleri, cam kırıklarını ve şişe kapaklarını ağzına doğru sürüklüyor. Karşılıklı yürüyen iki adam, birbirlerinin hareketlerini birebir taklit ederek adeta bir yol verme dansı yapıyorlar ve çarpışmadan geçmeyi başarıyorlar. Cep telefonuyla konuşan bir kadın, yürürken vitrindeki yansımasına bakıyor. Çok yukarıda bir helikopter vızıldayarak bir radyo istasyonuna trafik raporu veriyor.

Ve tüm bunlar her gün yaşanırken, kapı kapalı kalmaya devam ediyor. New Empire ve gazete bayisinin üzerinde yer alan Slough House'un pencereleri, Finsbury'nin kasvetli ekim gökyüzüne dört kat boyunca uzanıyor; doğramalar pul pul dökülmüş, camlar kirli ama saydamlığını kaybetmemiş durumda. Geçen bir otobüste üst katta oturan ve trafik ışıkları, hiç bitmeyen yol çalışmaları ve Londra otobüslerinin meşhur yavaşlığı gibi nedenlerle uzun uzun bekleyen yolculara, çoğunlukla sarı ve gri tonlarında olan birinci kat odalarının manzarası sunulur. Eski sarı ve eski gri. Sarı renk, malzeme ofisi grisi dosya dolaplarının ve çelik rafların arkasında göründüğü kadarıyla duvarların boyası; bu kitaplıkların üzerinde, bazıları sırtüstü yatmış, bazıları destek için yanlarına yaslanmış, birkaçı ise hâlâ dik duran ve sırtlarındaki harfler elektrik lambasının biteviye ışığıyla solmuş eski klasörler var. Başka yerlerde ise, klasörler çok dar alanlara düzensiz bir şekilde yerleştirilmiş; raflar arasına üst üste yığılmış, en üsttekiler dışarı doğru taşarak düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalmış. Tavanlar da hastalık sarısına dönmüş ve yer yer örümcek ağlarıyla kaplı. Birinci kattaki bu odalardaki masalar ve koltuklar da kitaplıklarla aynı çelik sacdan yapılmış ve muhtemelen aynı malzeme ofisinden, belki kapatılmış bir kışladan veya

DOĞAN KİTAP ÖRNEKTİR

Apple TV dizisi Slow Horses'ın birinci sezonunun uyarlandığı, Slough House serisinin ilk kitabı Türkçede!

Londra, İngiltere: Gözden düşmüş MI5 ajanları, başarısız kariyerlerinden geriye kalan zamanı geçirmek üzere Slough House'a gönderilirler. Aksak Atlar olarak adlandırılan bu ajanların her biri önemli bir hatanın sonucunda buraya sürülmüştür. Bir operasyonu batırmışlar, hırslı bir meslektaşlarının yoluna çıkmışlar ya da belki sadece içkiye fazlasıyla düşmüşlerdir. Ancak hepsi buradan kurtulup yeniden saha görevlerine dönmek isterler. Ve çoğu bunun için her şeyi yapmaya hazırdır; birbirleriyle işbirliği yapmak da dahil.

Genç bir adam kaçırıldığında ve kaçıranlar onun başının kesilmesini internette canlı yayınlayacaklarını ileri sürdüklerinde Aksak Atlar kendilerini yeniden kanıtlama fırsatı yakalar. Ancak kurban gerçekten göründüğü kişi midir?

Foto © Mikael Buck

Mick Herron Newcastle'da doğdu Oxford, Balliol College'da İngiliz Edebiyatı okudu. İlk romanı 2003'te yayımlandı. Slough House serisinin ilk kitabı *Aksak Atlar* 2010'da basıldı ve yıllar sonra *Daily Telegraph* tarafından "tüm zamanların en iyi 20 casus romanlarından biri" olarak anıldı. 25 dile çevrilen Slough House serisi, Theakston Old Peculier Yılın Polisiye Romanı Ödülü'nü, Raymond Chandler Ödülü'nü, Pepe Caralho Ödülü'nü ve Suç Yazarları Birliği'nin (CWA) Altın Hançer ve Çelik Hançer ödüllerini kazandı. Ayrıca yazar yaşam boyu başarı ödülü Elmas Hançer'e de layık görüldü. Yazar Zoë Boehm serisinin de yaratıcısıdır.

Çeviren: Sıla Okur

QR kodu okutunuz
Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-8593-83-9
Sertifika no: 44919
9 786258 593839
Doğan Kitap